

Debbie Macomber

*Een nieuw begin
in Rose Harbor*

Rose Harbor-serie

ISBN 978-90-225-7309-9
ISBN 978-94-0230-481-7 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Silver Linings*
Vertaling: Nellie Keukelaar-van Rijsbergen
Omslagontwerp: © Johannes Wiebel|punchdesign, Munich
Omslagbeeld © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 Debbie Macomber. All rights reserved
© 2015 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House LLC

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Het eerste jaar dat ik weduwe was, was verreweg het moeilijkst. Toen ik te horen kreeg dat Paul bij een helikopterongeluk in Afghanistan was omgekomen, was het alsof er een atoombom in mijn hoofd ontplofte. Het voelde alsof mijn hele leven, mijn lichaam, mijn hart in een vrije val belandden. Wekenlang werd mijn leven beheerst door pijn en verdriet, worstelde ik me van de ene dag naar de andere. Het leek verkeerd dat de wereld om zijn as bleef draaien terwijl mijn leven volledig tot stilstand was gekomen.

Er zat niets anders op dan moeizaam proberen deze nieuwe werkelijkheid te accepteren. Slechts een paar maanden na Pauls dood, stapte ik, tegen ieders advies in, uit de financiële wereld, kocht ik een bed & breakfast en verhuisde ik van Seattle naar Cedar Cove, een bijzondere gemeenschap op Kitsap Peninsula.

De eerste avond als eigenaresse van de bed & breakfast voelde ik Pauls aanwezigheid zo sterk dat het net was of hij naast me zat en tegen me praatte. Hij zei dat deze B&B een plek van genezing voor mij en alle gasten zou zijn. Ik noemde het de Rose Harbor Inn. Rose naar mijn man, Paul Rose, en Harbor vanwege de veilige haven die hij me had geboden.

De afgelopen anderhalf jaar heb ik die belofte zien uitkomen, ook voor veel van mijn gasten. Langzaam, stukje bij beetje, heb ik een

nieuw leven voor mezelf opgebouwd, een leven zonder Paul. Pasgeleden heb ik de laatste brief gelezen die hij me had geschreven: een liefdesbrief voor het geval hij niet zou terugkeren. Het duurde lang voordat ik voldoende moed had verzameld om zijn boodschap in me op te nemen, voornamelijk omdat ik weigerde te accepteren dat hij er echt niet meer was. Mijn vermoedens klopten: Paul schreef dat hij van me hield en dat hij altijd bij me zou zijn. Hij vroeg me om voor ons beiden een goed leven te leiden.

Ik nam Pauls woorden ter harte en bouwde zo goed en zo kwaad als het ging een nieuw leven op. Zoals hij had voorspeld, werd de bed & breakfast het middelpunt van mijn nieuwe bestaan. Ik leerde elke dag wel iets nieuws, het was een periode van groei op persoonlijk en beroepsmatig vlak. Zo werd ik stukken handiger in de keuken en schotelde ik mijn gasten een heerlijk ontbijt voor. Ik kreeg vrienden in het stadje, goede vrienden. Ik haalde een hond uit het plaatselijke dierenasiel, Rover, die deze naam had gekregen omdat hij er, toen hij werd gevonden, uitzag alsof hij al geruime tijd in zijn eentje rondzwierf. Rover werd mijn trouwe metgezel, troosthond en bewaker. Het was gewoon eng hoe goed hij mijn stemming aanvoelde en daarop reageerde. Het was bijna alsof Paul Rover naar me toe had gestuurd.

Een van de hechtste vriendschappen die ik sloot, was met mijn klusjesman, Mark Taylor. Mark kan chagrijnig en raadselachtig zijn, en vriend of niet, niemand kan me zo gauw op de kast krijgen als hij. Ik heb een gelijkmatig humeur en ben niet snel geïrriteerd. Behalve bij Mark. Een paar woorden van hem waren soms al voldoende om me boos te maken. Hij kan heel onredelijk en veeleisend zijn.

Neem bijvoorbeeld afgelopen voorjaar. Ik was buiten de ramen aan het lappen en stond op een trap. Plotseling zei Mark op een heel vervelende toon dat ik eraf moest komen. Ik weigerde en hij werd zo kwaad dat hij zomaar wegliep en het werk liet liggen. Hij heeft werkelijk het recht niet om te bepalen wat ik wel en niet mag. Pas na een tijdje waren we afgekoeld en konden we weer normaal doen.

Na het lezen van Pauls laatste brief belandde ik in een emotionele achtbaan. Het voelde alsof ik Paul kwijtraakte. Ik droomde niet meer over hem en als ik zijn favoriete sweatshirt vasthield, rook ik zijn geur niet meer.

Terwijl ik Paul langzaam losliet, leidde ik mezelf af door te proberen Mark te doorgronden. Hij deed vaak geheimzinnig, had het nooit over zijn verleden. Ik wist gewoon dat hij een geheim had. Ik bestookte hem met vragen. Die weigerde hij te beantwoorden of hij negeerde me volkomen. Ik stelde vragen aan mensen die hem al kenden voordat ik in Cedar Cove was komen wonen, maar dat leverde niets op. Dus nodigde ik hem drie weken geleden uit om samen met mijn ouders bij me te komen eten. Mijn moeder krijgt het vrijwel altijd voor elkaar om mensen over zichzelf te laten praten, dus als het iemand zou lukken informatie uit hem los te krijgen, dan was het mijn moeder wel. Hij verijdelde mijn plannen opnieuw door de uitnodiging af te slaan.

Toen ik besepte dat ik mijn nieuwsgierigheid naar hem had gebruikt om mezelf af te leiden van de angst dat Paul bij me vandaan gleeed, bood ik Mark mijn verontschuldigen aan. En toen biechtte Mark me iets op. Ik was verbijsterd. Hij beweerde dat hij verliefd op me was geworden.

Hield Mark van me? Dat vond ik moeilijk te geloven. En alsof dat nog niet schokkend genoeg was, werden mijn ogen nog verder geopend door wat er daarna gebeurde. Mark vertelde me dat hij elk mogelijk excuus had aangewend om bij me te zijn. Tot op dat moment was me dat nooit opgevallen, maar toen viel alles op zijn plaats alsof mijn hoofd getroffen werd door een enorme donderslag. Nadat hij zijn diepste gevoelens had uitgesproken, voegde hij eraan toe dat hij niet kon en zou toestaan dat deze gevoelens tot een langdurige relatie zouden leiden. Hij was van plan ze in de kiem te smoren.

Je kunt je wel voorstellen dat mijn gedachten rondtolden als een molen in een storm. En toen kondigde Mark zijn vertrek uit Cedar Cove aan. Ik protesteerde uiteraard. Dat was belachelijk. Ik zal nooit

vergeten wat hij zei, die woorden staan in mijn geheugen gegrift.

Hij kreeg iets afwezig over zich en weigerde me aan te kijken toen hij tegen me zei: 'Je was getrouwd met Paul Rose en hij was een held. Hij heeft zijn leven gegeven om ons land te verdedigen. Hij is alles wat ik niet ben. Ik ben het tegenovergestelde van een held, vergis je niet.' Verder vertelde hij me dat hij langzaam opkrabbelde uit een zwart gat en dat hij had moeten sterven in plaats van Paul.

Mark leek zich schuldig te voelen dat hij leefde en Paul dood was. Het wilde er bij mij niet in dat hij echt uit Cedar Cove weg zou gaan. Het was zo'n overhaast en ondoordacht besluit dat ik ervan uitging dat hij het niet meende, maar ik had het mis.

Vermoedelijk zou hij nog diezelfde avond zijn koffers hebben gepakt als ik hem niet had overgehaald lang genoeg te blijven om het prieel af te maken. Ik had hem namelijk ingehuurd om dat voor me te bouwen en herinnerde hem eraan dat we een afspraak hadden. Er was geen officieel ondertekend contract, maar we hadden wel een mondelinge overeenkomst. Mark kennende, en ik kende hem beter dan ik me tot dan toe had gerealiseerd, zou hij zijn belofte nakomen. Hij was al met de bouw begonnen. Ik wist dat hij het niet prettig vond om langer in het stadje te blijven dan strikt noodzakelijk was, maar toch stemde hij met tegenzin in.

Ik had gehoopt dat ik hem na een tijdje zou kunnen overhalen om toch te blijven. Na zijn liefdesverklaring moest ik mijn eigen gevoelens onder de loep nemen en dat kon ik niet als hij uit mijn leven verdween.

In de daaropvolgende drie weken werd duidelijk dat het Mark ernst was uit Cedar Cove weg te gaan. Mij te verlaten. Meestal was hij weken, vaak maanden, bezig aan een klus waar ik hem voor inhuurde, maar nu leek het erop dat hij dit laatste project niet vlug genoeg af kon krijgen. Hij begon 's ochtends heel vroeg en werkte door tot het zo donker was dat hij het niet goed meer kon zien. Hij vergde zo veel van zichzelf dat hij bijna uitgeput raakte.

Toen ik Mark had gevraagd het prieel te bouwen, ging ik ervan uit

dat hij daar drie tot vier maanden over zou doen. Ik had bedacht dat ik blij mocht zijn als het voor kerst af was. Na een paar weken was het prieel echter zo goed als klaar. Het was ongekend dat Mark een project binnen drie weken voltooide.

Ik hoorde hem vanochtend buiten bezig. Het was nog maar net licht en hij was al aan het werk. Ik was ongeveer een half uur daarvoor uit bed gekomen en had het ontbijt voor mijn gasten in de oven staan. Het was een van mijn lievelingsrecepten: gevulde wentelteefjes. Het voorbereidende werk had ik de avond ervoor gedaan, waarna ik de schaal in de koelkast had gezet. De koffie liep door en de tafel was gedekt.

Rover wilde naar buiten en dus nam ik mijn koffie mee en ging op de veranda staan kijken hoe Mark aan het werk was. Hij wist dat ik daar was, maar negeerde me. Dat verbaasde me niets. Sinds ons gesprek had hij me zo veel mogelijk genegeerd. Ik worstelde met de situatie, snapte niet dat hij kon zeggen dat hij van me hield, waarna hij net deed of ik onzichtbaar was. Ik had Mark altijd een moeilijke man gevonden, maar dit sloeg nergens op.

‘Goedemorgen,’ riep ik vrolijk.

Hij knikte zonder mijn kant op te kijken.

‘Goedemorgen,’ herhaalde ik ditmaal luider.

‘Goedemorgen.’ De begroeting kwam er met tegenzin uit.

‘Je bent in een geweldig humeur op deze stralende dag. Wat zit je dwars?’ Hij gedroeg zich vaak zo, zwijgzaam en nukkig, maar ik had me voorgenomen me daar niets van aan te trekken.

Zoals ik wel verwacht had, negeerde Mark de vraag. Ik probeerde een andere tactiek. ‘Wil je koffie?’

‘Nee, bedankt.’

‘Iets anders dan? Koekjes?’ Ik zweer dat die man verslaafd is aan mijn baksels, vooral aan mijn koekjes.

‘Nee, niets.’

Er kon ditmaal niet eens een ‘bedankt’ vanaf. Op het gazon stond een blik witte verf van twintig liter, wat betekende dat hij aan de laatste

fase van het project zou beginnen. Mijn maag verkrampte.

‘Het wordt een druk weekend,’ zei ik, terwijl ik met mijn mok tussen mijn handen op de bovenste tree ging zitten. Het was kil die ochtend en de warmte van de koffie trok langzaam door mijn armen omhoog. De herfst was in aantocht en dat merkte ik aan de lucht, die de vage geur van dennenbomen en zonlicht op verkleurende bladeren met zich meedroeg. Rover kwam naast me zitten, kroop tegen me aan, bijna alsof hij mijn onrust aanvoelde.

Mark zweeg.

‘Later vanmiddag komen er twee vrouwen. Ze wonen allebei in Seattle en hebben hier een reünie met hun middelbareschoolklas van tien jaar geleden. Ze zeiden dat ze geen zin hadden nog naar de stad terug te moeten voor het geval het laat zou worden en dus hebben ze voor vrijdag en zaterdag geboekt.’

Hij reageerde met een halfslachtig schouderophalen.

De stilte tussen ons was beklemmend. Ik vond het lastig om in mijn eentje een gesprek gaande te houden. Er leek veel spanning tussen ons in te hangen. Mark wilde me niet in zijn buurt hebben. Hij had duidelijk te kennen gegeven dat hij liever niet op dezelfde plek was als ik. Als hij werkelijk iets voor me voelde, waarom meed hij me dan? Er spookten vragen door mijn hoofd tot ik dacht dat het zou ontploffen, maar het had geen zin om ze te stellen. Dat had ik al zo vaak geprobeerd en het was als met mijn hoofd tegen een muur aan bonken.

Toen de timer van de oven piepte ten teken dat de wentelteefjes eruit gehaald moesten worden, was ik bijna blij dat ik een smoes had om weg te kunnen. Vlak voordat ik het huis binnenstapte, keek ik om. Ik zag zijn schouders ontspannen alsof hij opgelucht was dat ik verdween. Hij leek zich enorm ongemakkelijk te voelen in mijn nabijheid, zo anders dan het tot nu toe was geweest. Ik miste hem als vriend, die aan het eind van de middag bij me kwam zitten, die luisterde terwijl ik vertelde wat ik die dag had beleefd. Ja, hij daagde me uit en soms stoorde ik me aan hem, maar meestal zette hij me aan het denken. Hij liet me

weer voelen nadat mijn hart versteend was geraakt. Ik kon met Mark lachen.

Mijn gasten, een stel dat hier was voor de verjaardag van hun enige kleindochter, namen de tijd voor het ontbijt en checkten daarna uit. Ze gingen naar het vliegveld. Ik liep naar buiten, ging op de veranda staan en zwaaide hen uit, hoewel ik meer belangstelling voor Mark had dan voor mijn vertrekkende gasten. Ik zocht een manier om door de betonnen muur heen te breken die hij om zichzelf heen had gebouwd. Aanvankelijk dacht ik dat hij zich schaamde omdat hij zijn gevoelens voor me had opgebiecht, maar dat bleek niet het geval. Ik had verschillende keren geprobeerd er met hem over te praten, maar tevergeefs. Hij wilde er niets meer over horen.

‘Het prieel ziet er prachtig uit,’ zei ik in een nieuwe poging. Ik sloeg mijn armen om mijn middel. ‘Binnenkort ben je klaar.’ Hij had een geweldige prestatie geleverd bij dit laatste project. Het prieel was precies zo geworden als ik voor ogen had. Het was, zoals ik had gehoopt, groot genoeg voor een trouwerij of kleine bijeenkomst. Ik zag al voor me dat hier stellen zouden staan die elkaar beloofden voor altijd lief te hebben en hun leven te delen.

Tot nu toe kwam ik net uit de kosten met de bed & breakfast. Ik moest extra inkomsten zien te genereren en hier bruiloften houden leek me een goed idee.

‘Je hebt de verf, zie ik.’

Geen commentaar.

Het irriteerde me dat hij niet reageerde en dus liep ik het huis in en pakte een dunne trui en Rovers riem. Met de hond wandelen zou helpen om de frustratie kwijt te raken. Als Mark me wilde negeren, prima. Ik zou hem alle rust gunnen die hij wilde, en meer.

Toen ik terugkwam met de riem lag Rover op het gazon, vlak bij de plek waar Mark aan het werk was. Hij lag met zijn kin op zijn poten en hield mijn klusjesman scherp in de gaten.

‘Ga je mee wandelen, Rover?’ vroeg ik. Doorgaans ging Rover staan

zodra hij de riem zag. Dan kwispelde hij energiek en wilde maar wat graag weg. Vanochtend niet. Rover keek me aan met zijn donkerbruine ogen, keek daarna naar Mark en toen weer naar mij.

‘Rover,’ zei ik nogmaals, nu nadrukkelijker. ‘Kom, we gaan wandelen.’

‘Vooruit,’ zei Mark nors, waarbij hij naar mijn hond knikte.

‘Heb je het tegen mij of tegen Rover?’ vroeg ik.

‘Tegen allebei.’

‘Prima.’ Ik liep naar Rover toe en deed zijn riem om. Hij leek niet geïnteresseerd tot ik zacht aan de riem trok. Hij kwam overeind en we liepen de tuin uit. Rover bleef staan en keek om naar Mark, min of meer zoals ik dat eerder ook had gedaan.

Zodra we de oprit af waren, liep ik stevig door. Zoals ik er nu tegenaan keek, zou ik beter af zijn zonder Mark Taylor. Als hij uit Cedar Cove weg wilde, mij best. Opgeruimd staat netjes! Hij was zwaarmoedig, chagrijnig en onuitstaanbaar.

Tegen de tijd dat ik twee of drie straten verder was, het hele eind heuvelopwaarts, was ik buiten adem. Ik had zo snel gelopen dat ik waarschijnlijk qua tijd een persoonlijk record had gevestigd. Het enige positieve was dat de irritatie die ik voelde toen ik van huis ging, was afgenomen. Ik haalde een paar keer diep adem en vertraagde mijn tempo. Rover leek er blij om.

Om redenen waar ik niet aan wilde denken, besloot ik langs Marks huis te lopen. Ik herinnerde me die keer dat ik hem in zijn werkplaats had gevonden. Er was een tafel in elkaar gestort en daar lag hij onder. Hij had zijn been gebroken en moest helse pijn hebben gehad.

Hoewel hij hevig had geprotesteerd, had ik het alarmnummer gebeld en was achter de ambulance aan naar het ziekenhuis gereden. Nadat er röntgenfoto's waren gemaakt en hij gips had gekregen, had ik hem thuisgebracht. Mark was een vreselijke patiënt. Hij viel tegen me uit, klaagde en deed bevelen uit alsof ik verantwoordelijk was voor zijn letsel. Als je hem mocht geloven, was ik een nagel aan zijn doods-

kist. Wie weet hoelang het geduurd zou hebben voordat iemand anders hem had gevonden. Je zou denken dat hij me dankbaar was, maar nee, zo is Mark niet.

Eerlijkheidshalve moet ik erbij zeggen dat hij me weken later alsnog heeft bedankt, maar zelfs toen ging het niet van harte.

Mark mocht dan naar eigen zeggen verliefd op me zijn, maar ik wist niet wat ik voor hem voelde. Ik had amper de kans gekregen zijn liefdesverklaring te verwerken, laat staan dat ik erop kon reageren. Ik wilde er met hem over praten, maar daar wilde hij niets van weten.

Het punt was dat Mark en ik het vrijwel nergens over eens waren. Het duurde even voordat ik doorhad dat hij me opzettelijk op de kast joeg. Eerst was ik daar kwaad om. Later besepte ik dat kibbelen met hem gevoelens bij me losmaakte. Maandenlang had ik mijn verdriet weggeslikt. Door ruzie te maken met Mark laaide er een vuur in me op, wat bewees dat mijn gevoelens niet afgestompt waren en dat ik nog steeds dingen voelde.

Ik was eraan gewend geraakt om tijd met Mark door te brengen. We scrabbelden en soms zaten we bij mij op de veranda naar de zons-
ondergang te kijken. Hij had me geholpen met het aanleggen van de tuin en ik gaf hem wel eens wat van de oogst. Ik vond het fijn om bij Mark te zijn en miste dat gevoel. Ik miste hem. En dit was slechts een voorproefje van wat er zou gebeuren als hij echt zou vertrekken.

De vraag was of ik net zo veel om hem gaf als hij om mij. Ik wist werkelijk niet of ik na Paul nog van een andere man zou kunnen houden. Misschien voelde Mark dat aan, bemerkte hij mijn twijfel en had hij het idee dat hij met een overledene moest concurreren. Ik schudde mijn hoofd, was ervan overtuigd dat ik naar de dunne draden van een spinnenweb greep.

Ik ging de hoek om en liep de straat in waar Mark woonde. Alsof Rover precies wist waar we naartoe gingen, trok hij aan de riem.

‘Mark is niet thuis,’ bracht ik mijn hond in herinnering. ‘Je hoeft niet zo te trekken, hij is er niet.’

Rover blafte alsof hij mijn woorden negeerde en trok nog harder aan de riem.

‘Rover, Mark is bij de Rose Harbor Inn.’

Ik moest bijna rennen om de hond bij te kunnen houden. Het was alsof Rover me iets wilde laten zien, iets wat volgens hem belangrijk was.

Ik snapte het pas toen ik dichterbij kwam. Bij de aanblik van Marks huis bleef ik abrupt staan.

Het bord was opvallend voor het huis gezet, pal aan de rand van het gazon, zodat iedereen die langsreed het zou zien.

Het was een bord van een plaatselijke makelaar met daarop in grote rode letters: TE KOOP.

Het was geen grap. Mark meende het. Hij ging weg uit Cedar Cove en, belangrijker nog, hij ging bij mij vandaan.

Kellie ‘Coco’ Crenshaw kon nauwelijks geloven dat er tien jaar verstreken waren sinds ze van de middelbare school was. Haar koffer lag geopend op haar bed terwijl ze die probeerde in te pakken voor het reünieweekend. Ze had diverse kledingstukken achteloos op de sprei geworpen en bekeek haar keuzes. Ze moest er fantastisch uitzien.

Het raam stond open en de geur van de Puget Sound en het eind van de zomer zweefden het appartement binnen. Coco woonde in het University District in Seattle, in een bijzonder bakstenen gebouw dat tijdens de Tweede Wereldoorlog was gebouwd. Het was in de loop der jaren een paar keer gemoderniseerd, maar had zijn oorspronkelijke charme weten te behouden. Coco hield van haar appartement, ook al was het klein.

Het was een grote stap geweest om in de staat Washington te blijven wonen nadat haar vader vanwege zijn werk had ingestemd met overplaatsing naar de regio Chicago. Binnen een paar weken was het gezin verhuisd, inclusief haar twee jongere zussen. Dat was zes jaar geleden, ongeveer in dezelfde periode dat Coco afstudeerde. Ze had ervoor gekozen om met haar oudere broer in Seattle te blijven. Lange tijd was ze bang geweest dat ze de verkeerde beslissing had genomen, maar ze was blij dat ze op bekend terrein was. Er woonden veel tantes, ooms, neven en nichten ten westen van Washington en dus was ze nooit echt alleen.

Haar telefoon zoemde en Coco las vlug het sms-bericht. Het was van Katie Gilroy, een vriendin van de middelbare school.

Al thuis?

Ja. Jij?

Ik twijfel. Weet niet of ik wel wil.

Coco typte verwoed. Ze had er al rekening mee gehouden dat dit zou gebeuren.

Te laat. Ben er zo.

Ze zou Katie de dans niet laten ontspringen. Ze zouden naar deze reünie gaan en Coco nam met 'nee' geen genoegen. Ze had twee nachten bij de Rose Harbor Inn geboekt. Het was een heel gedoe geweest om op vrijdagmiddag vrij te krijgen. Ze zou niet toestaan dat Katie alsnog terugkrabbelde.

Het was ook een heel gedoe geweest om Katie over te halen met haar mee te gaan, maar Coco had een pasklaar antwoord op elke smoes waar Katie mee kwam aanzetten. Ze gingen.

Ze zou Katie die middag om twee uur ophalen en daarna zouden ze de veerboot van Seattle naar Bremerton nemen en om de baai heen rijden naar het stadje dat ze zo goed kenden: Cedar Cove.

In tegenstelling tot Katie keek Coco uit naar deze reünie. Volgens Lily Franklin, die de reünie organiseerde, was Coco de eerste geweest die geld had overgemaakt. Haar enthousiasme om haar oud-klasgenoten terug te zien had echter een andere reden dan je wellicht zou verwachten.

Coco keerde maar om één reden terug naar het stadje, de school en de klasgenoten die ze het grootste deel van haar leven had gekend.

Ryan Temple.

Alleen al bij de gedachte aan Ryan schoot haar bloeddruk omhoog.

Vrijwel iedereen in Cedar Cove zag hem als een atletische adonis die geen kwaad kon doen. Hij was drie jaar quarterback van het American footballteam geweest. Hij honkbalde ook en was daar zo goed in dat hij, toen hij twee jaar op de universiteit zat, een profcontract kreeg aangeboden. Hij speelde een paar jaar in een lagere divisie en stroomde toen door naar de hoogste klasse.

Ze was vergeten bij welk team hij had gespeeld. Saint Louis? New York? Door wat ze over hem wist, had ze dat doelbewust niet gevolgd. Ryan Temple was een ster in zijn geboorteplaats geworden, de grote held. Het zou haar niets verbazen als Cedar Cove voor hem uitliep. Er zouden talloze fans langs de straat staan, vrouwen zouden in vervoering raken, kinderen zouden achter hem aan rennen en om zijn handtekening vragen.

Coco niet. Niemand kende Ryan zoals zij hem kende.

Ryan had haar onrecht aangedaan, groot onrecht, en ze was vastbesloten hem eindelijk te vertellen wat ze van hem vond. Tien jaar lang had Coco haar boosheid en verdriet opgekropt. Dat zou ze echter niet meer doen. Het werd tijd dat Ryan Temple toegaf wat hij had gedaan.

Coco haalde diep adem en kalmeerde haar bonzende hart. Ze had alles uitgedacht en genoot van het vooruitzicht hem in het bijzijn van hun klasgenoten voor schut te zetten zoals hij dat bij haar had gedaan. Dat was Ryans verdiende loon.

Omdat ze wilde vertrekken voordat Katie zich zou bedenken, pakte Coco de laatste spullen in, greep haar koffer, handtas en autosleutels en was binnen tien minuten de deur uit.

Onderweg naar Katies appartement hoorde ze haar mobiele telefoon piepen, wat betekende dat er een nieuw bericht was. Ze negeerde het, want ze wist dat het Katie was.

Het appartement van haar vriendin lag acht kilometer bij Coco's appartement vandaan, maar doordat het druk was op de weg deed ze er bijna net zo lang over als wanneer ze ernaartoe was gerend. Zoals ze al vermoedde, stond Katie niet buiten te wachten zoals ze hadden afge-